

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

man maatte udpege til Afskedigelse et større Antal — ikke paa Grund af deres Uegnethed, man kan jo ikke sige, at de er uegnede, men fordi de er mindst egnede —, saa vilde der ogsaa mange Gange blive en saa haarfin Forskel mellem adskillige af dem, der ramtes, og dem, der gik fri, at Ordet: Vilkaarlighed kunde anvendes.

Det undgaar man, naar man som her sætter en Aldersgrænse. En saadan bøjer alle sig langt villigere for — ogsaa de gamle —, end hvis man f. Eks. tog Halvdelen ud og sagde: I er ikke egnede, og derved satte en Tjenesteplet paa Folk, som i mange Aar har gjort et stort Arbejde ved Statsbanerne, og som ikke fortjener en saadan Plet. Naar man sætter en Aldersgrænse, kan de paagældende sige: det er haardt, men de bøjer sig for det. Det gaar ingen for nær, og enhver kan hævde, at hvis det var kommet an paa en Kvalitetsprøve, var det naturligvis ikke gaet ud over ham.

Nu siger de Herrer fra Venstre og Konservative, at de er villige til til en vis Grad at bøde paa Ministerens Vilkaarlighed og at dække den Uret, der er begaaet med 65 Aars Grænsen. Det forlanger jeg ikke. Jeg forlanger ikke, at Rigsdagen skal dække over nogen Vilkaarlighed eller bøde paa nogen Uret, for jeg maa erkende, at hvis man ikke vilde gennemføre de Lempelser, som jeg har ment man burde af Hensyn til de gamle, fordi de staar overfor noget, de ikke havde regnet med, saa maatte vi undvære disse hensynsfulde Bestemmelser.

Thi de foreslaaede Afskedigelser er nødvendige. Fra alle Sider lyder Kravet: Ned med Udgifterne, saa langt som muligt, Statsbanerne maa dog præstere et saa nogenlunde godt Resultat som muligt. Men det eneste, vi i dette Øjeblik kan naa til, er at komme saa langt ned med Udgifterne som muligt — Indtægterne er vi jo ikke Herre over i disse Kriseforhold. Og naar Situationen er saaledes, vilde de Herrer jo heller ikke godkende, hvis Ministeren havde ladet Personalespørgsmaalet være udenfor. Jeg vilde sikkert fra Venstre og Konservative, ja, fra alle Partier i denne Sal, faa adskillige Bebrejdelser, hvis der ikke blev foretaget en saadan Regulering nedefter.

Jeg takker altsaa for Tilslutningen, og jeg haaber, at man fra Venstre og Konservative vil erkende, at det er rimeligt, at man giver de Tjenestemænd, hvis Sag man har talt saa varmt, disse Indrømmelser; men jeg kan ikke erkende, at det, der her-

igennem ydes, skal dække en begaaet Uret eller en Vilkaarlighed — for det er der ikke Tale om. |

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Munch-Petersen: Jeg skal ikke blande mig i Striden mellem Socialdemokratiet og det konservative Folkeparti om, hvilket af de to Partier der er mest fjendtlig sindet overfor de lavere lønede Tjenestemænd, men blot slaa fast, at Krokodille-taarer hjælper nu en Gang ikke. Det hjælper ikke, at alle Partier beklager, at disse Afskedigelser er nødvendige. Man maa anvise et Middel til at undgaa disse, og de kan kun undgaa ved eet Middel, nemlig 7 Timers Arbejdsdagen for Tjenestemænd, og herom agter vi at stille Forslag.

Ministeren paastod, at naar der var sket Afskedigelser, skyldtes det kun den ringere Befordringsmængde og slet ikke, at der var sket Rationaliseringsforholdsregler og indført et skærpet Arbejdsreglement. Dette Spørgsmaal overlader jeg gerne til Tjenestemændenes Afgørelse, og jeg kunde f. Eks. tænke mig, at vi bad Ekstraarbejderne ved Københavns Hovedbanegaard om at udtale sig om dette Spørgsmaal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Min Udtalelse om, at det var en Utilbørlighed at afkræve Organisationerne en Erklæring, ønsker jeg gerne at rette derhen, at det er en Utilbørlighed at tage Hensyn til, hvad de svarer, fordi de paagældende naturligvis for deres egen Skyld maa være interesserede i, at den paagældende Forandring foretages.

Jeg vil gerne have Lov til at gentage, at i Ministerens Udtalelse af 1927 findes der absolut intet Forbehold om, at der skulde kunne komme en Situation, i hvilken man kunde tænke sig at gaa med til Afskedigelser. Ministeren udtalte uden noget som helst Forbehold, at har Staten antaget for mange, saa maa det være Statens Sag, saa maa man beholde de paagældende og faa Forholdene reguleret, efterhaanden som de paagældende gaar af.

Endelig vil jeg om de Konservatives Stilling i 1927 gerne sige, at det, der er Kærnen i denne Sag, er, at man fra store Tjenestemandskredsers Side og ikke mindst